

MYSTERIÓZNÍ PŘÍBĚH
S PRVKY HORORU

**PŘÍZRAKY
BRYNN
WILDEROVÉ**

WENDY WEBB

AUTORKA BESTSELLERU *DCERY JEZERA*

**PŘÍZRAKY
BRYNN
WILDEROVÉ**

Text copyright © 2020 by Wendy Webb

All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com ,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Fialová, 2022

Cover © Damon Freeman, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2906-7 (pdf)

WENDY WEBB

**PŘÍZRAKY
BRYNN
WILDEROVÉ**

VENDETA

Ilustrovanému muži,
který do mého života vrátil smích

PROLOG

Každého něco pronásleduje. Přízrak cesty, kterou se nevydal. Pocit křivdy vězící hluboko v duši. Tvrdá slova, jež pálí a ozvěnou se vracejí ještě dlouho poté, co jejich jed odvál vítr.

Některým z nás se ale zjevují *skutečné* přízraky. Vidíme a slyšíme něco, co prostě není možné, a přesto se to děje. Z tmavého kouta pokoje se ozve tiché zasténání. Zhlédneme něčí siluetu, téměř průsvitnou. Smysly nám říkájí, že jsme se s něčím setkali... Ale s čím? – S přízrakem.

Ten můj je právě takový – záhadný, magický, nevysvětlitelný, zároveň však natolik skutečný, že ho vnímám, mohu se ho dotknout, uzavřít ho do sebe. Je tak reálný, že přebývá v mých snech, a když ho den co den nosím v srdci, tíží mě jako kámen.

Jestliže se nyní vracím k jiným rokům svého života, ke vzpomínkám na lásku, ztrátu, na obyčejné všední věci, jsou už sotva patrné, jako snová vidina. Pokud však pomyslím na něj, na toho, kdo mě dodnes pronásleduje, vytane mi před očima ostře a jasně. Ačkoli uplynulo mnoho let, na rtech cítím jeho chuť. V uších mi zní jeho hlas, hluboký a tičný. Miluji ho každou buňkou svého těla – dokonce i teď.

Jak tak sedím potmě sama se svými myšlenkami
v prázdném domě, zatímco v krbu praská oheň a venku
padá sníh, všechno se mi to vrací. A já se tomu nebráním.
Bůh mi pomáhej – nechávám ten přízrak k sobě znovu
přijít.

KAPITOLA PRVNÍ

Když jsem ze svého domova v Minneapolisu zamířila na sever, snažila jsem se nedívat do zpětného zrcátka na to, co nechávám za sebou. *Soustřed se na to, kam směřuješ*, nabádala jsem se. Cílem mé cesty byl Wharton, turisty oblíbené městečko na břehu Hořejšího jezera. Mělo se stát mým domovem na celé léto. Chtěla jsem tam začít nový život. Kdybych tehdy tušila, co mě čeká, byla bych auto otočila? Tuto otázku si pokládám často.

Ale tehdy jsem jen věděla, že v příštích třech měsících budu jezdit na kajaku podél řetězce nádherných ostrovů a širé vody jezera mi přinesou klid, jaký nic jiného dát nedovede. Lidé v tom kraji jezero tradičně pokládají za božstvo a určitě se nemýlí. Hořejší jezero mi dokáže srazit vysoký krevní tlak; stačí se jen zaposlouchat, jak jeho vlny šumí a šplouchají, když narážejí na skalnatý břeh. Přesně *to* jsem potřebovala po těch třech příšerných letech, která jsem právě měla za sebou. Zachvěla jsem se, ale vzpomínky jsem raději vyhnala z hlavy a sledovala jsem, jaký pohled se přede mnou otevírá, když jsem za zatačkou sjížděla z kopce do města.

O tom, že Wharton skutečně vstoupil do moderní doby, svědčily pouze nenápadné nápisy o wifi připojení ve většině obchodů, restaurací či penzionů. Jinak se před vámi objevovaly jen stále další řady viktoriánských domů s terasami a balkony s vyhlídkou na nejrozmarnější z Velkých jezer, jehož nálada se vmžiku dokáže změnit z mírumilovné na smrtelně nebezpečnou. Nikde žádný obchodní dům ani hotel mezinárodních hotelových řetězců, žádný podnik rychlého občerstvení, žádná budova nad tři podlaží, žádný bujarý noční život. Pouze krámky a restaurace, jejichž majitelé pocházejí odsud, pobočky malých bank, lékárny, obchůdky s oděvy nebo ty, jejichž výlohy předvádějí díla regionálních umělců a řemeslníků. Takový byl Wharton. Jako byste se přenesli do minulosti, ovšem vybavené všemi moderními vymoženostmi. Lidé sem vyražejí, zvláště v létě a na podzim, jen aby okusili, jaké to je, cestovat v čase.

Přijela jsem na naléhání přítelkyně Kate, jejíž rodina žije ve Whartonu již několik generací. Jejich domovem je nyní jeden z tamějších nejvelkolepějších hotelů, takzvaný Harrisonův dům, skvostné, mistrovské dílo viktoriánské architektury, z kterého je díky poloze na vrcholu kopce jedinečný výhled na široou jezerní hladinu.

V průběhu celého pobytu s Kate nějaký čas strávím, ale v hotelu, který vede ona, její bratranec Simon a jeho manžel Jonathan, bydlet nebudu. I přes nabídnutou slevu ubytování na léto v tak velkolepém domě překračovalo mé finanční možnosti. A nechtěla jsem je připravovat o zisk, jež jim blížící se turistická sezona zaručeně přinese. Proto mi našli pokoj v hotýlku U LuAnn, se sto let starou restaurací, kde si lze pronajmout pokoj na týden, měsíc nebo na celé léto za ceny, jež se zjevně nezměnily už dlouhé roky.

Právě na to jsem myslela, když jsem při jízdě z kopce pozorovala městečko a jezero, prostírající se přede mnou.

Jeho hladinu zdobily malé plachetnice s vydutými spinakry a trajekty supěly do přístavu nebo z něj, k ostrovům, kterých je v této části jezera jako naseto. Ale obydlený je jen jeden z nich, Ile de Colette; ostatních se lidská ruka nedotkla. Ve whartonském přístavu kotvily lodě a viděla jsem, že na nich lidé pracují a připravují je na nadcházející sezonu. Byl týden před Dnem obětí války, posledním ponděním v květnu, proto hromadný příjezd turistů ještě nezačal, několik se jich však už procházelo po ulicích a navštěvovalo obchody a restaurace, které byly všechny otevřené. Když jsem míjela Harrisonův dům, rozhodla jsem se, že Kate zavolám, jen co se ubytuji, a zamířila jsem k hotýlku U LuAnn, kde strávím celé léto.

Byl to dvoupatrový dům obložený tmavě červeným dřevem, jehož okna, složená ze čtyř tabulek, se očividně zachovala z dávných dob. Nad vchodem svítil neonový nápis s oznámením, že mají otevřeno. Zajela jsem na parkoviště.

Vyšla mě přivítat nějaká žena, nejspíš sama LuAnn. V legrínách s leopardím vzorem, s maxibrýlemi a nápadnými zlatými šperky kolem krku. Odhadla jsem ji na pětasedmdesát, pokud ne víc.

„Vy musíte být Brynn,“ řekla a mžourala na mě, zatímco jsem vystupovala z auta.

„Jsem. A vy LuAnn?“

Široce se usmála. „Přesně tak. Vítejte, má zlatá!“ Položila mi ruku na rameno. „Pojďte, všechno vám tady ukážu. Zavazadla můžou počkat.“

Když jsme prošly dveřmi, rozhlédla jsem se po restauraci, která k mému překvapení pocházela snad z padesátých let dvacátého století. Dům totiž jinak vyvolával pocit stavení podstatně staršího a to, co se v něm odehrávalo před celým stoletím, jako by se dosud vznášelo ve vzduchu, jen těsně mimo náš dosah. A přesto jsem nyní stála

v místnosti, která vypadala jako malá levná restaurace stará jen několik desítek let.

Řádka kulatých barových stoliček, potažených červenou koženkou, se tiskla k dlouhému baru s horní deskou z linolea. Zařízení za ním, které původně jistě sloužilo k nalévání sodové vody, později upravili na čepování piva. Hrací hudební automat umístili do rohu. Ve dvou místnostech se stěnami obloženými dubovým dřevem měli židle nejrůznějšího původu. I stoly představovaly směsici stylů: byly dřevěné, s linoleem, dlaždicemi, ve tvaru kruhu nebo obdélníka – jaké jen chcete.

Na stěnách visely výstřižky z novin s historickými titulky – o Dnu D, prvním člověku na Měsíci, atentátu na Kennedyho, aféře Watergate, zvolení Baracka Obamy a dalších převratných událostech, které odrážely změny života v této zemi v průběhu celého století. Na jednu fotografii, na níž před podnikem LuAnn stál pohledný mladý muž, jsem se zadívala zblízka.

„Opravdu je to John F. Kennedy junior?“ zeptala jsem se LuAnn.

„Báječný kluk,“ řekla a potřásla hlavou. „Přijel sem s několika přáteli – na kajacích jezdili kolem ostrovů. Prokletá smůla, co ho potkalo...“

Přikývla jsem na souhlas. Vskutku to byla smůla prokletá.

„Tehle dům byl postaven hned na počátku devatenáctého století a původně sloužil jako ubytovna.“ Přelétla rukou po místnosti. „Od té doby ho, jak sama vidíte, několikrát přestavěli. Otevřeno je tu celý den. Podáváme snídaně, obědy a večeře. Jedno jídlo denně máte v ceně a u druhého poloviční slevu, jestli se rozhodnete tady jíst i jindy. Alkohol se to netýká, zato si ho můžete nechávat prostě připsat na účet a zaplatit až na konci měsíce spolu s pokojem.“

Přikývla jsem a dál jsem se rozhlížela.

„Šťastnou hodinku držíme každý den odpoledne od tří, kromě víkendů,“ pokračovala. „Je to dobrý způsob, jak poznat zdejší lidi, jestli o to stojíte. Chodí sem všichni.“

„Dobrá,“ řekla jsem. Budu si to pamatovat.

LuAnn se nahnula přes desku v recepci a z jednoho háčku stáhla staromódní klíč. „Pojďme nahoru. Ukážu vám váš pokoj. Bude se vám zamlouvat. Patří k mým oblíbeným.“

Šla jsem za ní přes jídelnu k úzkým dveřím. Když je otevřela, ukázalo se příkré a nepříliš široké schodiště. Stou-paly jsme po nerovných schodech k chodbě s výklenky na obou stranách. Pokojů tu neměli mnoho, jen několik. Ten můj byl rohový, na konci chodby, vedle velkých prosklených dveří na terasu, přístupnou všem.

Cestou po chodbě mi po zádech přejel mráz.

LuAnn otevřela mé dveře. Za nimi se nacházel světle žlutý prostorný pokoj s velkými dvoudílnými posuvnými okny ve dvou stěnách. Lehký vánek u obou vydouval vzdušné bílé záclony. Starobylost té místnosti mi pronikla až do morku kostí. Když lidé nějaký prostor obývají sto let, stopa po nich v něm přetrvává ještě dlouho poté, co odešli – a tohle byl právě ten případ. Pokoj nebudil špatný pocit. Připadalo mi, že se v něm žije dobře.

U jedné stěny stála široká postel se starožitným dřevěným čelem a bílou pérovou prošívanou příkrývkou. Komoda se zakřiveným zrcadlem a židle působily dojmem, že pocházejí ze stejné doby. Když jsem v zrcadle zahlédla svůj odraz, proběhlo mi hlavou, kolik žen a v kolika různých dobách už do něj asi pohlíželo. U jednoho z oken bylo hou-pací křeslo se širokým koženým sedákem spolu se dvěma pohodlnými křesly na každé straně konferenčního stolku, na němž stála staromódní lampa se stínidlem z růžového leptaného skla.

Ke dveřím do koupelny umístili malou ledničku vedle krásné starodávné kredence, kde na ráno čekaly dva šálky a french press. Na zdi visela televize s plochou obrazovkou – a jen díky ní pokoj patřil do současnosti.

„Určitě se nebudete chtít pokaždé jít někam najíst,“ švitořila LuAnn dál. „To leze do peněz. Jen o ulici dál, směrem do kopce, je obchod s potravinami. Většina zdejších hostů si tam kupuje do zásoby jogurty, sýry a ovoce. Klidně si můžete z kuchyně půjčovat talíře, příbory nebo sklenice, cokoli budete potřebovat, a potom je prostě vrátíte. Uvidíte, kam dáváme špinavé nádobí, než ho naskládají do myčky. O mytí se postará Gary nebo Aaron.“

„To je dobré vědět.“

Nahlédla jsem do koupelny. Pouze toaleta a umyvadlo.

„Dvě sprchy a vana jsou tady,“ řekla LuAnn a hned mě vedla z pokoje zpátky do chodby. Po pár krocích otevřela jedny a pak ještě další dveře a ukázala mi dvě vykachlíkované místnosti, každou se sprchou. Za třetími dveřmi stála hluboká vana, jejíž nohy měly tvar lvích tlap.

„O ně se dělíte jen s jedním dalším letním hostem. Celkem je tu šest pokojů a ještě dvoupodlažní apartmá – letos ho celé léto obývá jedna dvojice. Koupelnu má plně vybavenou, proto zdejší sprchy ani vanu nepoužívají. A jinak už zbývají dva pokoje pro hosty, kteří sem přijíždějí jen na několik dní.“

Přikývla jsem.

„Uvidíte – lidé jsou tady opravdu slušní,“ pokračovala LuAnn. „Nikdo se tu nesprchuje kdovíjak dlouho. Chvilku, a hotovo. Šampon, kondicionér a tělový šampon jsou vždy v nádobě na stěně. S koupáním je to jinak. Někdo si rád ve vaně poleží déle – proč by ne? Víím, že vana se nepoužívá nijak často, takže jestli chcete, přineste si sklenici vína a dobrou knihu a s ostatními hosty si nedělejte starosti.“

„Je mi to jasné,“ řekla jsem a věděla jsem, že přesně to udělám.

„Máme tu taky ručníky, ale není úplně zaručeno, že nějaký najdete, právě když ho budete potřebovat. Naštěstí o ulici níž se dá u Mickeyho koupit všechno, co se může hodit: ručníky, pohodlné župany, vietnamky, kosmetiku. Jestli chcete vlastní šampon na vlasy, tělový šampon a jiné potřeby do koupelny, i ty tam najdete. Většinou jsou to regionální výrobky.“

Prošly jsme kolem dalšího schodiště, které vedlo o patro výš. „Můžete vyjít nahoru, jestli chcete,“ řekla a ukázala tím směrem. „Tam je naše noclehárna. Svého času to býval taneční sál. Někdy personál zůstane po zavírací hodině a dá si pár skleniček. Někdy i víc než jenom pár... Máme tam nahoře několik lůžek, kde můžou přespat ti, kterým by jinak nezbylo než sednout si za volant s alkoholem v krvi. Bezpečí je to hlavní – nic jim nevyčítám.“

Zčistajasna mi něco úplně nesedělo. „Počkejte.“ V duchu jsem počítala. „Řekla jste, že se dělím o sprchy s jedním letním hostem a že dvoupatrové apartmá má vlastní koupelnu. To jsou tři pokoje. Dva pro příležitostné hosty, dohromady pět. Myslela jsem, že jich je šest.“

LuAnn viditelně zvážněla. „Správně. Jeden z pokojů mám teď zavřený.“

Chtěla jsem se zeptat proč, ale nedostala jsem k tomu příležitost. Na LuAnn zavolal někdo z restaurace, proto se omluvila a šla onu záležitost řešit, ať to bylo cokoli.

Připadalo mi, že je příhodná doba vybalit si, proto jsem se volným krokem vrátila k vozu, vyvlekla jsem kufrы po schodech nahoru a začala z nich vytahovat věci.

Když jsem s tím skončila, zeptala jsem se sama sebe: *Co teď?* Zabořila jsem se do jednoho z křesel a zadívala se z okna. Už tak dávno se nestalo, že bych neměla co dělat,

neměla o koho se starat, nemusela něco vyřizovat osobně nebo telefonicky, že tam nebyl nikdo, kdo si nevěděl rady a spoléhal na mě.

Jak jsem tak hleděla na ulici, začal mě pronásledovat neurčitý pocit viny. Nezapomněla jsem snad na něco? Nečeká nějaká důležitá práce, která se musí udělat? Chvíli jsem si usilovně lámala hlavu, ale závěr byl jednoznačný: Ne. Opravdu všechno skončilo. Z celé duše jsem si přála, aby to dopadlo jinak, avšak bylo definitivně po všem.

Z krabice na nočním stolku jsem vytáhla papírový kapsníček, párkrát si ho přitiskla k očím a zvedla jsem se z křesla. Sáhla jsem po kabelce, nezapomněla jsem si s sebou vzít starý klíč, který LuAnn položila na komodu, a cestou z pokoje jsem dveře za sebou zamkla.

KAPITOLA DRUHÁ

Nedostala jsem se daleko. Už po několika krocích jsem na opačném konci chodby uviděla otevřené dveře. Uvnitř čelem k nim seděl u poškrábaného dřevěného stolu pohledný muž, kterému bylo podle mého odhadu něco přes pětasedesát. Všiml si mě.

Rukou si projel husté bílé vlasy a jeho obličej se rozzářil širokým úsměvem. „Zdravím vás!“ řekl. Nedalo se odolat, úsměv jsem mu oplátila. Byl vskutku nakažlivý.

„Jsem Brynn Wilderová,“ představila jsem se. „Vy jste ten druhý host na celé léto?“

„Jeden z nich.“ Vyskočil a s napřaženou rukou mě šel přivítat. „Jason Lord,“ řekl a pozitivní energie z něj jen čísel. „Můj manžel Gil a já sem jezdíme každý rok. Už... počkejte...“ – na chvíli se zadíval stranou – „aspoň pět let. Možná šest.“

„Já mám ten poslední pokoj vedle terasy.“ Ukázala jsem na opačný konec chodby.

„Aha – Žlutou dámu,“ usmál se. „Ten je pěkný. LuAnn nám povídala, že dnes přijedete. Těšili jsme se, že se s vámi setkáme.“

Nahlédla jsem za něj. „No teda,“ řekla jsem, „tohle je tedy apartmá!“

Gestem mě pozval do pokoje. „Jen pojdte dál. Klidně se tu porozhlédněte!“

Dvoupodlažní apartmá bylo ve srovnání s mým pokojem obrovské a diametrálně se lišila i jeho atmosféra. Jako by existovalo v úplně jiném čase. Svým způsobem vyvolávalo týž pocit jako jídelna – jako by bylo vytržené ze své doby a usazené do čtyř stěn toho zdánlivě věčného hotýlku.

Můj pokoj byl klasicky viktoriánský, apartmá zase spíš ve stylu ubytování v aljašské divočině. Stěny tu obložili dřevem teplé barvy. Strop zabíral jen část plochy, takže o patro výš se na chodbě zřetelně rýsovalo zábradlí z černé litiny. Kamenný krb sahal až ke střeše. Televizi s plochou obrazovkou postavili na jeho římsu, která zjevně vznikla tak, že rozpůlili celý kmen stromu a jeho dřevo vylestili. Uprostřed pokoje stála kožená pohovka a divan pro dva. Kuchyňka s lednicí, sporákem, dřezem a kuchyňskou linkou z třeshňového dřeva byla v rohu a od obývacího pokoje ji dělil ostrůvek s mramorovou deskou. Na vzdáleném konci pokoje vedly prosklené dveře na soukromou terasu.

„Patří k němu dvě ložnice a dvě koupelny,“ vykládal Jason. „Je to pro nás dokonalé řešení. Mnohem příhodnější než bydlet celé léto někde v hotelu. Navíc jsme rádi, že máme extra ložnici. Vždycky za námi přijede několik příbuzných, a když jim můžeme nabídnout ubytování, ušetří si nepříjemnosti, které by měli s pronajímáním domu.“

Chvilí jsme mlčky stáli a usmívali se na sebe.

„Poslyšte, právě teď je někde pět hodin,“ zazubil se. „Nedáme si skleničku vína?“

Původně jsem mířila do obchodu s potravinami, ale to mohlo počkat. „Moc ráda.“

„Venku je krásně,“ řekl, otevřel lednici a sáhl po lahvi. „Co kdybychom si sedli na terasu a chvíli si povídali?“ Ukázal k francouzským dveřím. „Běžte, posadte se – chovejte se jako doma. Hned jsem u vás.“

Venku jsem si vybrala zahradní křeslo a shlížela na městské obchody, restaurace a hostince, které se usadily na dost prudkém svahu, jenž se zvedá od jezera. Jason se za chvíli objevil se dvěma skleničkami bílého vína a jednu mi podal.

„Takže nás letních hostů se tady vždycky ptají: ‚A to tady doopravdy strávíte *celé* léto?‘“ prohodil a sedl si do svého křesla. „Buďte připravena, že se na to každý zeptá. Všichni chtějí vědět, jestli jste v důchodu, nebo jste si vzala v práci volno, nebo jak to vlastně s vámi je. Tady ve Whartonu rádi nahlížíme lidem do talíře.“

Podářilo se mi uchechnout se, i když narazit na lidi, kteří strkají nos do cizích věcí, bylo to poslední, po čem jsem toužila.

„Nemusíte jim vykládat nic ani jim nemusíte povědět pravdu,“ pokračoval Jason, jako by mi četl myšlenky, „ale odpověď byste měla dát pohotově, zvlášť jestli dnes přijдете na šťastnou hodinku.“

„O šťastné hodince jsem už slyšela.“ Po doušcích jsem upíjela víno – získávala jsem čas. „LuAnn říká, že sem lidé chodí rádi. Každý chce vědět, co dělají ostatní, že?“

Jason se zasmál. „Tohle je malé město.“

Protože se mě budou ptát, proč tu jsem, usoudila jsem, že si docela dobře mohu odpověď hned natrénovat. „Žije tady jedna moje přítelkyně z univerzity,“ začala jsem. „Doporučila mi, abych sem přijela na léto, protože mám za sebou několik velmi...“ – moje slova se vytratila a přešla v povzdech – „velmi těžkých let.“

Přikývl. „Tomu rozumím. Abyste si odpočinula od světa?“

„Něco takového...“, řekla jsem a do očí se mi draly slzy. „Učím na vysoké a loni jsem měla placené volno. Na podzim se chystám zpátky do práce a prostě si chci v létě dobít baterky.“

Jason natáhl ruku a stiskl mi paži. „Tohle místo je pro ten účel jako stvořené“, pravil neuvěřitelně laskavě.

Opřela jsem si hlavu o křeslo a šikmo se podívala na Jasona. „Děkuji vám.“

„Kdo je ta vaše přítelkyně?“ zeptal se. „Ta, co bydlí ve Whartonu.“

„Kate Grangerová. Teď Stoneová, myslím. Loni se vdala.“

„Ale s tou se přece známe! Právě díky jejímu bratranci Simonovi jsme sem před lety začali jezdit. Gilův dávný známý. Chodili spolu do školy.“

Jak je ten svět malý! Připadalo mi, že se s podobnými náhodami setkávám až příliš často. Někdo by možná namítl, že se o náhody vlastně nejedná. Už pár let – víc než jen několik – jsem se s Kate neviděla, ale jedno vím: Má za sebou rozvod a její život se dramaticky změnil. Příliš jsem se topila ve vlastních problémech, než abych jí mohla pomáhat, což mě mrzí. A nyní toho lituji dokonce ještě víc – zavolala mi totiž, sotva se dozvěděla, že pomoc potřebuji já.

„A teď něco o nás.“ Odkášlal si a spustil: „Řadu let jsem byl realitním makléřem – i proto vlastním několik nemovitostí – a Gil učí na střední škole. Co potřebuji zařídit, to dokážu zajistit odkudkoli. Mám údržbáře, který si ví rady, pokud se ukáže, že se něco musí opravit. Gil si v létě samozřejmě bere dovolenou, takže toho s radostí využíváme: necháme svět světem a odjedeme sem. Jsme toho názoru, že život je příliš krátký. Dole v přístavu máme člun a rádi v klidu objíždíme ostrovy – někdy se k nám musíte přidat. Taky hodně jezdíme na kajaku. Nás dva tohle jezero přitahuje, co si jen pamatujeme.“

„Zní to báječně,“ řekla jsem. „Žijete si moc pěkně.“

Jason vzdychl a prohrábl si vlasy. Zamrazilo mě, ale z jakého důvodu, to jsem netušila.

„Letos v létě je to trochu jinak a měla byste o tom vědět, protože tady budete,“ dodal.

Nedostal však příležitost objasnit mi, o co jde, protože někdo, nejspíš Gil, strčil hlavu do prosklených dveří.

„Ach!“ zvolal. Nejdřív se na mě překvapeně podíval, ale potom se široce usmál. „Dobrý den!“

„Už jsi zpátky!“ řekl Jason. „Zlato, tohle je Brynn. Bude letos v létě ve Žluté dámě. Brynn, to je můj manžel – Gil Tanaka.“

Gil napráhl ruku. „Vítejte,“ řekl, zatímco jeho tmavě hnědé oči upřeně hleděly do mých. „Slyšel jsem, že se k nám připojí další letní host. Podařilo se vám odhalit nejpřísněji strážené tajemství Whartonu. Zanic na světě bych nechtěl bydlet jinde.“ Otočil se k Jasonovi: „Nechci se k naší nové sousedce chovat nezdvořile, ale za pár minut máme videokonferenci. Nezapomněls?“

Jason mrkl na hodinky. „To už je tolik?“ Teatrálně zaúpěl a zvedl se z křesla. „Brynn, prosím, omluvte nás. Tohle nepočká.“ Natáhl ke mně ruku a pomohl mi vstát.

„Samozřejmě,“ řekla jsem. Šli jsme zpátky do velkého pokoje, ke dveřím, a přitom jsme dopili zbytek vína.

„Bylo velmi příjemné setkat se s vámi,“ loučil se Jason. „Uvidíme vás při šťastné hodině?“

„Budu tam.“

Když za mnou Jason zavíral dveře, postřehla jsem, že si vyměnili pohledy a Gil vypadal znepokojeně. Naježily se mi z toho vlasy vzadu na krku a byla bych ráda vědět, co se děje: jestli právě ta videokonference je kvůli „tomu trochu jinému“, čím se letošní léto liší od těch předchozích, jak se Jason tajemně zmínil. Ale potom jsem ty

myšlenky vyhnala z hlavy. Nehodlám být jedním z whartonských zvědavců. Soukromé záležitosti těch dvou jsou jejich. Ne moje.

Potravinu jsem už nakoupila: některé jsem uložila do ledničky, ostatní jsem vyrovnala do řady na ni. Právě jsem uvažovala co teď, když zazvonil telefon.

„Tak jsi tady!“ Na druhém konci linky jsem po hlase poznala Kate. „Zabydluješ se?“

Přikývla jsem, jako by mě mohla vidět. „Je to tady úžasné,“ řekla jsem. „Mám všechno, co potřebuju.“

„LuAnn je svérázná a jedinečná. Už ses s ní viděla?“

Zachichotala jsem se. „Legíny s leopardím vzorem, a tím to jen začíná. Vypadá moc sympaticky. A dnes jsem se taky setkala se dvěma dalšími zdejšími letními hosty.“

„S Jasonem a Gilem?“ uhodla Kate. „Ty si zamiluješ. Se Simonem se přátelí hrozně dlouho.“ Na chvilku zmlkla a pak pokračovala: „Jak ti je? Držíš se?“

Věděla jsem, že ta otázka je na spadnutí, přesto jsem celá ztuhla, když jsem ji uslyšela. „Jsem v pořádku.“

„Jsem moc ráda, že ses nechala přemluvit a přijelas sem,“ pokračovala tiše. „Tady najdeš přesně to, co potřebuješ. Léto. A nebudeš muset dělat nic, jen si užívat. Dáš se zase do kupy. V našem městečku vládne takový klid, že se ostré hrany obrousí a znovu se budeš na svět dívat s nadhledem. Vím to.“

Kate před časem přijela do Whartonu navštívit svého bratrance, když se její život ocitl v troskách – potkal ji ošklivý rozvod a zároveň ztratila zaměstnání –, a právě *tady* našla lásku a nový život. Nevěděla jsem, jestli na tohle všechno jsem připravená, ale z faktu, že ji Wharton dokázal postavit na nohy, jsem čerpala naději, že by se to mohlo povést i v mém případě.

„Měla jsem v plánu nechat tě vybalit si věci a potom k tobě zaskočit na šťastnou hodinku,“ pokračovala Kate, „ale mám schůzku s jednou nevěstou – a s její matkou. Bůh mi dej sílu! Svatba bude na podzim v našem tanečním sále a ty dvě si přijdou vybrat menu, ochutnat dorty a dohodnout podrobnosti.“

Slovo „podrobnosti“ protáhla tak, jako by mělo o několik slabik víc. Když jsem v jejím hlase slyšela ten úpěnlivý tón, zachichotala jsem se.

„Jednání s nevěstami je podle všeho oblíbenou součástí tvé práce,“ podotkla jsem.

Zasmála se. „Nevěřila bys, jaké zákazníci jsme tady už měli. Jedna matka po nás dokonce chtěla, abychom v tanečním sále strhali tapety a stěny natřeli nazeleno, aby nevěstě ladily k šatům.“

„To snad ne!“

„Je to tak! Simon a Jonathan mi s radostí dali na starost všechny svatby, protože po několika nevěstách a jejich matkách, chorobně posedlých plánováním detailů, byli na pokraji vyčerpání.“ Zahihňala se. „Asi se k tobě dneska nedostanu, ledaže by –“

Skočila jsem jí do řeči. „Nežeň se sem jen kvůli mně. To je v pořádku. Jak jsi řekla, zatím si tu zvykám a po cestě sem jsem pořádně utahaná... A vůbec.“

„Dobrá. Tak co oběd zítra nebo pozítří? Abychom si popovídaly o tom, co se událo za dobu, co jsme se neviděly.“

„To zní skvěle.“ *Přijde mi vhod dnešní večer strávit o samotě,* pomyslela jsem si.

Když jsme zavěsily, mrkla jsem na hodiny, abych viděla, jestli do té vyhlášené šťastné hodinky zbývá ještě dost času. Ano, v klidu stihnu dát se do pořádku a z vlasů spláchnout prach cest.

Měla jsem z toho trochu obavy. Zařídila jsem si ubytování ve spěchu, a nenapadlo mě, že se budu o sprchu s někým dělit. To se mi nestalo od doby, kdy jsem bydlela na koleji, ale když jsem chvíli vzpomínala, vybavilo se mi, jak se to dělá. Uchystala jsem si hebký žinylkový župan, dva ručníky a vietnamky, které jsem pořídila v obchodě o pár domů dál. Svlékla jsem se, župan jsem si stáhla pevně kolem těla, popadla jsem velký savý ručník a pospíchala po chodbě s nadějí, že tam nikdo nebude.

Viděla jsem, že jedna sprcha je obsazená, ale do druhé, prázdné, jsem rychle vklouzla a zamkla za sebou dveře. Bílé glazované dlaždičky se dokonalou čistotou jen leskly. Vše tam bylo přesně tak, jak LuAnn slíbila: šampon na tělo a na vlasy, kondicionér v přihrádkách připevněných na zeď. Pověsila jsem župan a ručník na jeden z háčků na zadní straně dveří, otočila kohoutky a chvíli čekala, až se voda ohřeje na příjemnou teplotu.

Vkročila jsem do proudu vody, natočila k němu obličej a nechala se jím zalévat. Zavřela jsem oči – a potom přišly slzy, jako vždycky. Už nějakou dobu pro mě byla sprcha místem, kam jsem se chodila vybrečet. Snažila jsem se nevydat přitom ani hlásku; nevěděla jsem, jak silné stěny tu jsou. Představovala jsem si, že voda smývá všechn smutek, který vybublává na povrch, když jsem bezbranná a nedávám si pozor, a kladla jsem si otázku, jak dlouho asi bude trvat, než tohle všechno odezní, kdy se budu moct osprchovat, aniž bych tu chvíli proplakala.

Pak se ozvalo hlasité zaklepání. Rázem jsem otevřela oči, obličej odtáhla z proudu vody a poslouchala jsem. Stojí někdo za dveřmi? – Ne, vyloučeno. Určitě nikdo neklepal. Že by za ten zvuk mohla vodovodní trubka? Nanesla jsem si šampon na vlasy, opláchla je a pak použila kondicionér. Vtom znovu. Údery. Buch, buch, buch. Neznělo to však ode

dveří, ale ze zdi, kterou sprcha měla společnou s vedlejším pokojem pro hosty.

Zachvěla jsem se. Bouchání neustávalo a já si honem začala vlasy znovu oplachovat, potom jsem zavřela vodu, utřela se a navlékla si župan. Z ručníku jsem si udělala na hlavě turban – a až v tu chvíli bouchání skončilo. Naštvalo mě to. Jiné vysvětlení mě nenapadlo: Někdo z hostů zřejmě schválně tluče do stěny místnosti, kde jsou sprchy. Ale proč? Proč? Taková neomalenost! Budu si o tom muset promluvit s LuAnn.

Otevřela jsem dveře přesně v okamžiku, kdy totéž udělal i host ve druhé sprše. Jen jsem ho uviděla, stáhlo se mi hrdlo.

Měl asi metr osmdesát, tmavý župan na objemném hrudníku, na nohou pantofle. Viděla jsem, že mezerou vpředu vykukuje tetování, které pokračuje na rukou a nohou. Zvláštní náboženské symboly, zvířata, mystické tvary. Nedívala jsem se nijak dlouho. Nemohla jsem.

„Slyšela jste to? Ty rány?“ zeptal se mě. Díky mírnému jižanskému přízvuku ta slova zněla melodicky. Měl ten nejhlubší, nejsytější a nejsametovější hlas, jaký jsem kdy slyšela.

Prostě jsem na něj zůstala zírat s otevřenými ústy. Jako by mi bylo kolik – třináct? Podařilo se mi přikývnout.

„Vypadáte, jako byste právě spatřila ducha,“ řekl mi a zářivě se usmál, jako filmová hvězda. Ústa měl dokonalá – plné rty, překvapivě bílé zuby. Nedokázala jsem od jeho obličeje odtrhnout zrak. Nezmohla jsem se na jediné slovo. Jako bych byla očarovaná, jako by mě pohledem zhypnotizovala kobra.

„Nedělejte si starosti,“ zopakoval hlasem, kterému humor dodal na optimismu. „Jenom si z nás někdo střílí – víte přece, co se o tomhle hotýlku říká...“

„Co?“ podařilo se mi ze sebe aspoň vymáčkout a přála jsem si, aby mluvil dál.

Zasmál se. „Vy to nevíte? – Že tady straší.“

Dokonale mi vypadlo z paměti, co se stalo potom a jak jsem se s ním rozloučila a dostala se zpátky do pokoje. Jen vím, že se mi nějak podařilo vzpamatovat se, obléknout se a vysušit si vlasy. Vyrasila jsem pak po schodech dolů na šťastnou hodinku s předsevzetím zjistit, kdo je ten muž a jestli to, co mi pověděl, je pravda.

KAPITOLA TŘETÍ

V baru byla hlava na hlavě. Plno smíchu a řečí, a hned jak jsem vešla, otočil se za mnou víc než jeden obličej. Sice jsem byla ve městě nová, ale každý se o mně už doslechl. Zahlédla jsem Jasona a Gila, kteří oba zvedli ruku, aby mě pozdravili. Usmívala jsem se na moře zvědavých, i když přátelských tváří a zamířila jsem k nim.

Jason vzal od barmana sklenici bílého vína a podal mi ji. „To je Gary,“ řekl mi a ukázal na něj hlavou. „Je u všeho, co se tady kolem děje. Gary – to je Brynn. Přijela do Whartonu na léto.“

Barman Gary byl prošedivělý šedesátník a obličej s hlubokými vráskami svědčil o tom, že se musel životem těžce protloukat.

„Vítejte,“ pravil mi s vřelým úsměvem. „Jestli budete něco potřebovat, prostě přijďte za mnou. Jsem tady pořád – jsem tu věčně!“ Zasmál se chraplavým hlasem pijáka whisky. „Myslím to vážně, opravdu: když budete něco potřebovat, jsem tady.“

„Děkuji vám,“ usmála jsem se na něj.

Díval se mi do očí déle, než mi bylo milé. Snažil se mi snad něco napovědět?

Usrkla jsem vína a obrátila se k Jasonovi a Gilovi, kteří mě odvedli o pár kroků dál.

„Tak jste se už zabydlela?“ zeptal se Gil.

„Vybalila jsem si a taky jsem zažila něco strašně zajímavého –“

Právě jsem jim chtěla vyprávět o svém setkání s druhým letním hostem, když se objevila LuAnn, která všechny obcházela s lahůdkami a sýry na tácu.

„Hej, zlatíčko!“ zašvitořila na mě. „Vidím, že tady s těmi beznadějnými povaleči jste se už seznámila.“ Kývla na Jasona a Gila a zamrkala na ně. „Jinak je to tady samý obvyklý štamgast: hospodští z města nebo jejich zaměstnanci, restauratéri a taky majitelé domů, kteří sem do Whartonu jezdí na léto.“

Rozhlédla jsem se: asi dvacetihlavý dav.

„Nedělejte si starosti – obličeje a jména začas poznáte.“ Hrozivě zašermovala tácem. „A teď si všichni dejte něco malého k jídlu, než se sem slétnou supi.“

K LuAnn se obrátila tmavovlasá žena, která ke mně dosud stála zády. „Kdo je tady podle vás sup?“ Vzala si pár plátků sýra a salámu a strčila si je do úst.

„Brynn, seznamte se – Beth St. Johnová,“ představila nás LuAnn. „Patří jí knihkupectví o kus dál tady v ulici.“

Beth bylo okolo padesáti, měla kulatý obličej a velké laskavé tmavé oči.

„Potěšilo mě, když jsem viděla, že i ve Whartonu se prodávají knihy,“ usmála jsem se na ni. „Poslední dobou jsem na čtení neměla moc času, ale letos v létě to změním – aspoň doufám.“

„Prý tu zůstanete na celé léto,“ řekla. „Co vás sem přivádí?“

Jason po mně střelil okem a široce se usmál.

„Prostě si v létě potřebuju dobít baterky,“ pověděla jsem jí zhruba totéž co dřív jemu.

„Tady je pro to výborné místo,“ potvrdila Beth a dívala se na mě pohledem, který byl pro mě nečitelný.

„Beth je zdejší rodačka,“ pokračovala LuAnn. „Většina z nás se sem odněkud přistěhovala, ale ona vyrostla prakticky tady.“

„Ano?“ zeptala jsem se.

„V rezervaci hned za městem,“ vysvětlila Beth a napsala se. „Zkusila jsem žít i jinde, ale Hořejší jezero mě stále volalo zpátky.“

„To dovedu pochopit,“ řekla jsem. „Je tady krásně.“

Usmála se. „A taky klid. Přijďte si koupit nějakou knihu, kdykoli. I kdyby jen proto, abyste měla na chvílku pokoj od tady té babizny.“

Na ta slova LuAnn zaječela: „Babizna‘?! – Blbost!“ zasmála se. „Kdybys řekla ‚starší ženská, co je na zajičky‘, k tomu bych se klidně hlásila.“ Ztišila hlas do spikleneckého šepotu a zvedla obočí. „Zvlášť když se ve městě objeví někdo nový.“

Beth se na ni v legraci zamračila. „Není to proti etickému kodexu hoteliérů, vyjíždět po hostech o polovinu mladších než vy?“

„Ale to je přece největší přednost naší práce!“ zvolala LuAnn a rozesmála se.

Všichni na doslech se k ní přidali. LuAnn zamířila s podnosem k dalším hostům a Beth se omluvila, i když mi nejdřív ještě stiskla paži a znovu mě pozvala do města. Pak nás: mě, Jasona a Gila, opustila.

„Myslím, že jsem ho dnes potkala,“ řekla jsem jim. „Toho chlapa, co o něm LuAnn a Beth mluvily.“

„Ano?“ ozval se Jason a zvedl obočí.

„Vyšli jsme ze sprchy ve stejnou dobu.“

Jason si s Gilem vyměnili pohledy. „S Ilustrovaným mužem?“ zeptal se Jason. „To nám musíte vylíčit!“

Nemohla jsem se neusmát. „Proč mu tak říkáte?“

„Copak vy jste si nevšimla?“ Jason ztišil hlas do šepotu. „Tetování má úplně všude!“

Cítla jsem, že mi začínají hořet tváře. „Ovšemže jsem si všimla, ale moc jsem toho neviděla,“ řekla jsem. „Nechtěla jsem se dívat příliš dlouho.“

Gil zařičel smíchy. „Já vám rozumím! Chcete přijít na to, jaké symboly to vlastně jsou, ale bojíte se na něj zírat jako šílená.“

Všichni tři jsme se zasmáli.

„Tak co se o něm ví?“ zeptala jsem se. „Kdo to je?“

Jason se k nám naklonil a usrkl vína. „Vlastně nic. Lu-Ann je v jeho případě zatím nezvykle na slovo skoupá. Přijel sem asi před týdnem. Ještě jsme s ním pořádně nepromluvíli. Chodí pryč a vrací se v nejrůznější denní dobu. Víme o něm jenom, že je božsky krásný.“

„A ten úsměv!“ dodal Gil.

„Úsměv!“ Cítla jsem, že se červenám. „Usmál se na mě, a já tam stála jako zkamenělá. Připadala jsem si zase jako holka školou povinná.“

Oba se tomu zasmáli.

„Mezi lidi nikdy nechodí,“ řekl Gil. „Na šťastné hodince se od té doby, co sem přijel, ještě neukázal. Nevím, jestli se potkal s –“ Vtom se Gil odmlčel, protože právě v tu chvíli do lokálu vkročil sám Ilustrovaný muž.

Měl na sobě černé tričko s dlouhým rukávem, dost těsné, aby se v něm rýsovaly jeho vypracované svaly, k tomu vybledlé džíny a černé boty. My tři jsme ztichli a on zamířil přes místnost k nám. Neušlo mi, že ho sleduje hned

několik pohledů. Všichni jsme zatajili dech, když se přiblížil, a já si uvědomila, že jde ke mně.

„Neměli jsme ještě příležitost patřičně se představit,“ řekl mi a v očích mu šibalsky zajiskřilo.

Spatřila jsem to už někdy? Aby oči opravdu jiskřily? Ale v tom okamžiku jsem měla dojem, že přesně *to* vidím. Napřáhl ke mně ruku a já ji stiskla. Když se kůže dotkla kůže, projel mnou elektrický výboj.

„Jsem Brynn Wilderová,“ zakoktala jsem a byla jsem ráda, že jsem si vůbec vzpomněla, jak se jmenuji. „Jsem tu na léto. Zrovna jsem přijela.“

„Těší mě, Brynn Wilderová,“ pravil Ilustrovaný muž. Gil po Jasonovi střelil pohledem. „Taky jsem tady na léto, pokud to nedopadne jinak. Jsem Dominic James.“

Pár vteřin jsem tam prostě stála, držela tu velkou, silnou ruku a zírala do jeho nemožně pohledného obličeje. Nenapadala mě žádná slova, která bych mohla pronést. Naštěstí mi přispěchal na pomoc Jason.

„Jason Lord,“ představil se a natáhl paži k Dominicovi, který tu moji stiskl a mrkl na mě, než podal ruku Jasonovi. Ten pokračoval: „My všichni letní hosté bychom se měli znát. Tohle je můj manžel – Gil.“

„Těší mě!“ Gil se na Dominica usmál a vychrlil ze sebe dlouhý proud slov: „Viděli jsme, jak čas od času přicházíte a odcházíte, ale prostě nebyla příležitost promluvit si. Naše je to apartmá na konci chodby.“

Dominic přikývl. „Ano, vím. LuAnn mi o vás řekla. Jsem rád, že se konečně setkáváme. Měl jsem spoustu práce, abych dokončil, co bylo třeba, než léto doopravdy začne, a nebyl jsem zrovna společenský. Omlouvám se.“

Jason i Gil volali jako jeden muž: „Neblázněte!“ a „To je samozřejmé!“, než jim Dominic skočil do řeči.

„Jak se zdá, jsem tu jediný, kdo nemá co pít,“ pravil a s elektrizujícím úsměvem se otočil ke Garymu.

Jason na mě za Dominicovými zády udělal obličej a potichu jsme se zachichotali, jako děti v kostele. Gil štípl Jasona do paže a předstíral, že se na něj mračí, takže než se k nám Dominic vrátil s pivem v ruce, trochu jsme se zklidnili. Pozvedl sklenici směrem k nám třem.

„Na začátek léta,“ pronesl hlasem tak hlubokým a tichým, že zněl sametově. Přitukli jsme si s ním a já jsem si lámala hlavu, co to letošní léto asi přinese.